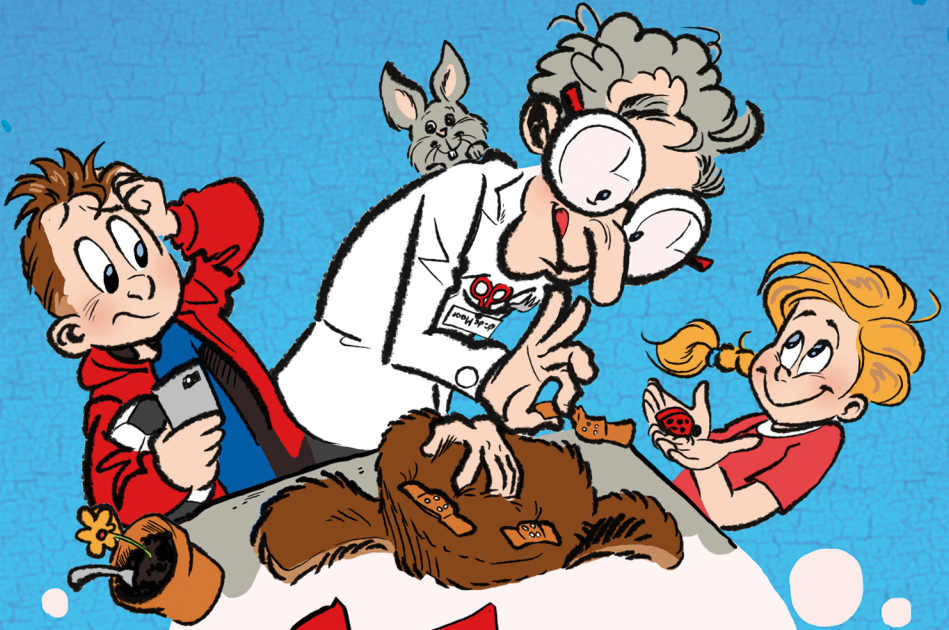

Bram Kasse

Dokter Doornooij

Illustraties
Daan van Oostenbrugge

Ramp

Skip duwt de **cupcake** gewoon in één keer in zijn mond.
Hij kan gelijk niets meer zeggen.
Maar met zijn opgestoken duim door de klas **zwaaien** lukt wel.

Wat kan Eva heerlijk bakken, zeg.

'Een groot **applaus voor Eva!**' roept de juf.

Skip probeert de cupcake weg te slikken.

Misschien heeft Eva er nog wel eentje over.

Ze gaat zitten. Skip buigt gelijk opzij naar haar dienblad.

'Het was echt **EEN GEWELDIGE SPREEKBEURT**, Eva,' zegt juf trots.

'Wij hopen dat jij later inderdaad bakker wordt.

Dan komen we allemaal ons brood bij jou kopen.'

'En cupcakes!' roept Skip.

Oeps. Hij had beter nog iets langer kunnen wachten met praten.

Naast hem probeert Eva de **RONDVLIEGENDE STUKJES** te ontwijken.

Juf veegt met een nat doekje de witte bakpoeder van haar bureau.

BLOEM. Zo heet dat, weet Skip nu.

Ondertussen werpt juf een tevreden blik de klas in.

'Toen ik de **OPDRACHT** verzon, dacht ik even dat hij misschien wel te moeilijk zou zijn.'

'**Te Moeilijk?**' vraagt Defne.

Juf knikt. 'Een spreekbeurt over **Wat JE LATER HEEL GRAAG WILT WORDEN.**

Maar dan niet alleen erover vertellen.

Je moet ook laten zien dat je het echt al een beetje kunt.'

Farried staat zomaar op zijn stoel. Hij laat zijn **SPIEBALLEN** zien. 'Makkie!'

Skip grinnikt als hij aan de spreekbeurt van Farried denkt.

Hij kwam de klas in lopen in een **RAAR** hemdpakje.

En pal voor het bord begon hij toen gewichten te heffen.

Met tWee rugzakken.

Het hoofd van Farried werd nog roder dan de auto van juf.

Juf glimlacht. 'Er zijn **GEWELDIG LEUKE BEROEPEN** langsgekomen.

Gewichtheffer, brandweerman, dominee, glazenwasser.'

'En ik was **ASTRONAUT!**' roept Ferdinand.

Skip kreunt. De spreekbeurt van Ferdinand liep **HELEMAAL IN DE SOEP.**

Nee, niet doen!
Doe dit boek dicht. Gooi hem weg.
Voer hem aan je cavia. Of prop hem
in de wc!

Hij had de zomerschoenen **VAN ZIJN OMA** aangetrokken. Met van die **SUPERDIKKE ZOLEN**.

Astronauten dragen die ook, zodat ze niet **de LUCHT IN ZWEEVEN**. Nou, Ferdinand zweefde inderdaad niet. Hij **STRIUKELDE** wel. **PLAT OP ZIJN NEUS**. Bloeden dat het deed.

Ferdinand snapte gelijk waarom astronauten ook een **HELM** dragen.

‘En Defne was **KONINGIN**,’ vertelt juf.

Skip ziet hoe Defne verlegen naar haar tafelblad staart. Wat wist zij **veel te vertellen!**

Maar laten zien wat een koningin doet, dat was **EEN BEE+JE RAAR**.

Defne had alleen maar naar de klas gezwaaid. Meer niet. **LEKKER MOEILJK** beroep, zeg.

Juf knikt naar Eva. ‘En vandaag hebben we zomaar een **ECHTE BAKKER** in de klas.’

Bakker, dat is ook zo. Skip tilt de punt van de **theedoek** op. Ligt er op het dienblad misschien nog een overgebleven cupcake?

O...
Je leest toch door.

Zucht.
Schaam.

Nou, veel plezier dan met mijn spreekbeurt.
Wat een ramp.

Ik verstop me
ondertussen onder mijn bed.
Dan kom ik volgend jaar pas weer
tevoorschijn, denk ik.

'En nu is **IEDEREEN AAN DE BEURT** geweest,' zegt juf. 'Iedereen, **BEHALVE EEN.**'

Skip laat zijn hoofd iets zakken. Zo kan hij precies onder de theedoek kijken.

ERGENS IN DE VERTE zweeft de stem van juf als een stil geroezemoes.

'Want **de ALLEPLAATSTE SPREEKBEURT** is van...'

Ja! Er ligt nog een cupcake. Er zit zelfs **EEN STUKJE CHOCOLADE** bovenop.

Skip kijkt naar Eva. Als hij een **extra zelig** gezicht trekt, mag hij hem vast wel.

Waarom staart ze hem nou zo **RAAR** aan?

Skip draait zich om. De klas is stil. **WAAROM KIJKT IEDEREEN NAAR HEM?**

Snel laat hij de theedoek los en gaat **RECHT-ZITTEN**. Maar ze blijven kijken.

Farried moet **HARD LACHEN**. 'Zit er nog een stuk cupcake **IN JE OOR** of zo?'

'Wat bedoel je?' vraagt Skip.

'**Jij bent aan de beurt, SUKKEL!**'

'Farried...' zegt de juf gelijk. Maar ze heeft haar ogen op Skip gericht.

Skip kijkt rond. '**VOOR WAT?**'

'**Je Spreekbeurt,**' fluistert Eva.

Het is alsof Skip ineens **WAKKER** wordt. Of juist niet.

Misschien is het meer **een NARE DROOM**. Zijn spreekbeurt?

Juf kijkt Skip verwachtingsvol aan.

'We zijn **HEEL NIEUWSGIERIG** over welk beroep jij ons gaat vertellen.

En vooral wat je ons gaat laten zien. Heb je

zo genoeg ruimte?’

Ze wijst naar **HAAR** Lege bureau.

‘Ik hoop dat hij ook bakker wil worden,’ zegt Defne. **‘IK LUST NOG WEL Wat.’**

‘Kom maar,’ moedigt juf Skip aan.

Hij hijst zich overeind. **Neel!** Is hij vandaag aan de beurt? **Wat EEN RAMP!**

Skip sjokt tussen de tafels door naar voren. Zijn mond voelt droog als hij zich omdraait. **DE HELE KLAS KIJKT NAAR HEM.**

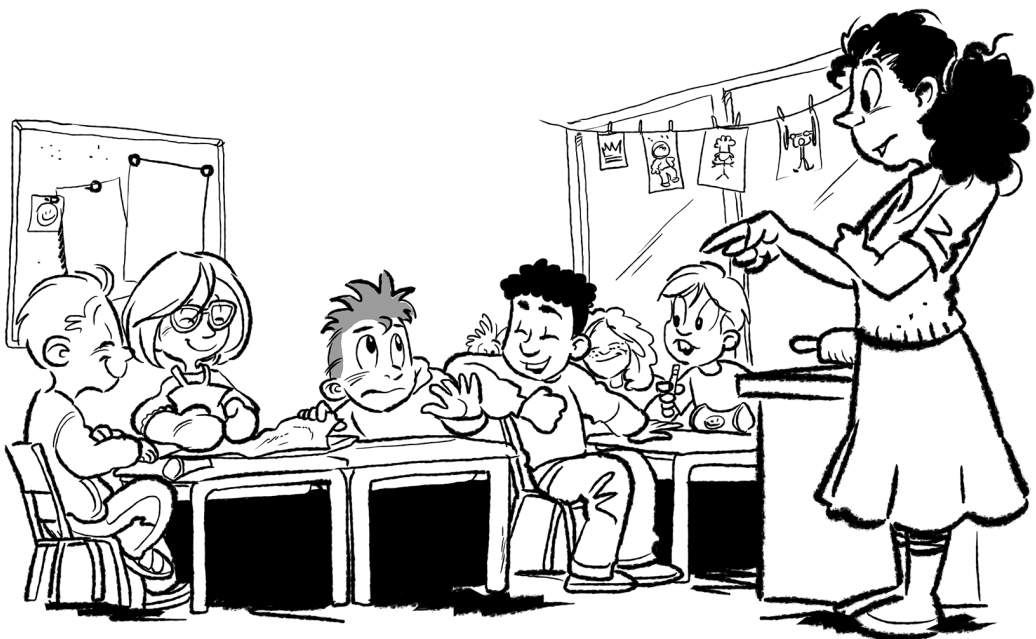
‘Heb je geen spullen bij je?’ vraagt Farried. Skip hoort het wel, maar **Weet Niets** te zeggen.

ZIJN HOOFD is opeens net zo leeg als het bureau

van juf.

‘Sst,’ sust juf. ‘Een spreekbeurt kan **BEST SPANNEND** zijn. Dat weten we allemaal.’

Ze buigt zich naar Skip. ‘Heb je een **PAPIERTJE** bij je waar de

belangrijkste dingen op staan?’

Skip schudt zijn hoofd.

‘Ga je het helemaal **Uit je HOOFd** doen? **KNAP HOOR.**’

Nu zoekt juf met haar blik ook naar **SKIPS SPULLEN**. Maar ze hoeft niet te zoeken.

Hij heeft **NIETS** bij zich.

Juf had de opdracht met grote letters op het bord gezet.

WorDEN Wat je Wil.

Nou, dat was voor iedereen blijkbaar

SIMPEL.

De hele klas wist **geLIJK** wat ze later wilden worden.

Maar als je dat nou niet weet? Als je echt geen idee hebt?

Ook geen **ieNiEMieNie idee?**

‘Hij is zijn **SPREEKBEURT VERGETEN!**’ roept Farried.

Skip voelt zijn hoofd **KNALROOD** worden. Zo rood als dat van een gewichtheffer.

‘NEE TOCH, SKIP?’ vraagt juf. Haar ogen lijken een tintje donkerder dan zojuist.

Alsof ze bedoelen: je bent toch **Niet Weer iets Vergeten**, Skip? Skip perst zijn lippen op elkaar. Hij wil wel wat zeggen. Maar wat?

Dat hij als enige in de klas de opdracht wel **te MOEILIKJ** vindt?

Wat kan hij nou worden?

Elke keer als hij erover nadacht, zei hij hetzelfde tegen zichzelf.

‘MORGEN WEET IK VAST WEL IETS.’

Maar nu zijn er opeens geen morgens meer. Het is vandaag.

EN NU IS HET TE LAAT.

'Ik heb mijn spullen nog thuis liggen,' zegt Skip opeens.

Rustig ademen lukt niet. **SLIKKEN** wel.

Juf houdt haar hoofd iets scheef.

Alsof ze zo een kort moment bij hem naar binnen kan kijken.

'Dit is niet weer een **SMoeSje**, toch?'

Skip schudt van nee. Iets **te SNEL** en iets **te WILD**.

'Nee, nee. Ik was gewoon... zo **ZENUWACHTIG**. Daarom ben ik het vergeten.

Het zit nog in mijn tas, aan de kapstok, thuis.'

Skip gebaart gehaast achter zich. Alsof **de KapStoK** ergens aan de andere kant van het bord hangt.

'**IK ZEI HET TOCH?** Hij is het wel vergeten.'

De stem van Farried komt gemakkelijk boven het **geroezeMoes** uit.

'Hij weet helemaal niet wat hij wil worden. **Dat is pas DOM!**'

'Nee, Farried, dat is niet aardig van je.'

Juf praat wel tegen Farried, maar **ze Laat SKip Niet LOS** met haar ogen.

'Morgen houdt Skip zijn spreekbeurt.

Met allerlei spullen erbij en zo.

Let maar op, het wordt **EEN SUPERGOEDE SPREEKBEURT**. Toch, Skip?'

